יתומיז שאמרו גדולים וא"צ לומר קמנים "בין

לשבועה בין ילזיבורית: אין נפרעין מנכסים

משועבדים במקום שיש בני חורין: בעי

רב אחדבוי בר אמי • במתנה היאך תקנתא

הוא דעבוד רבנן משום פסידא דלקוחות אבל

מתנה דליכא פסידא דלקוחות לא או דלמא

מתנה גמי אי לאו דאית ליה הנאה מיניה

לא יהיב ליה מתנה והלכך כי פסידא

דרב בריה דמי א"ל מר קשישא בריה דרב

חסרא לרב אשי ת"ש 🌣 שכיב מרע שאמר

תנו מאתים זוז לפלוני וג' מאות לפלוני וד'

מאות לפלוני אין אומרים כל הקודם בשמר

זכה לפיכך יצא עליו שמ"ח גובה מכולן אבל

אם אמר תנו מאתים זוז לפלוני ואחריו לפלוני

ואחריו לפלוני אומרים כל הקודם בשמר זכה

לפיכך יצא עליו שמ"ח גובה מן האחרון אין

לו גובה משלפניו אין לו גובה משלפני פניו

ואע"ג דקמא בינונית ובתרא זיבורית מזיבורית

גבי מבינונית לא גבי ש"מ יבמתנה נמי עבוד

רבנן תקנתא הכא במאי עסקינן בבעל חוב

והא תנו קאמר תנו בחובי וליחזי שמרא

דמאן קדים דליכא שמרא והא כל הקודם

בשמר קאמר בשמר פקדתא ואב"א אפילו

מתנה נמי ולא קשיא מאי גובה מן האחרון

אין נפסד אלא אחרון ואב"א דשוו כולהו להדדי: אין מוציאין לאכילת פירות: מאי

מעמא אמר עולא אמר ריש לקיש לפי שאין

כתובין אמר ליה רבי אבא לעולא והא מזון

האשה והבנות דכמאן דכתיבי דמו וקתני אין מוציאין א"ל התם מעיקרא הכי אתקון כתובין הן אצל בני חורין ואין כתובין הן אצל

משועבדין וכן אמר רבי אסי אמר ר' יוחנן לפי

שאין כתובין אמר ליה רבי זירא לרבי אסי

והא מזון האשה והבנות דכמאן דכתיבי דמו

וקתני אין מוציאין א"ל מעיקרא הכי אתקון

כתובין הן אצל בני חורין ואין כתובין הן אצל

משועברין ר' חנינא אמר הלפי שאין קצובין

איבעיא להו לרבי חנינא קצובין וכתובין בעי

ה) ב"ב קלח., ב) [שייך לעיל במשנה מח:], ג) [ב"מ טו.],

ד) וקדושין יג:ז, ה) ווכנותיו

לא (לא"מן איז), וו (בסנהדרין סג: מוס' ד"ה אסור ובכורות ב: מוד"ה שמא], וו (במוס'

שסן, ה) וכתובות פ"ט ה"חן,

שסן, ח) [כתובות פ"ט ה"ח], ט) [בערכין שס], י) [ל"ל חחריו. רש"ל וכ"ה בתוס' הרח"ש], יח) [ב"ב קרד.], הרח"ש], יח) [ב"ב קרד.], יינ) [שייך לעיל במשכה תו],

וע"ע תוק׳ כתובות נה:

ל"ה חמשה וכו' ביתר ביחורו.

מתוס' שם ד"ה תדע שכך כותב וכו' הו"ל למכתב נמי

יפיריהן וכו׳ ע״ש וקל״ע],

יד) [לפנינו שם ליתא וכן מוכ

"א מיי' פי"ד מהל' מלוה ולוה הלכה א סמג עשין סד טוש"ע ח"מ סימן הח

סעיף ג וסעיף יז וטוש״ע הה״ע סימן לו סעיף טו: יח ב מיי׳ פי״ע שם הלכה א סמג עשיו לד טוש"ע ח"מ סי' קח סעיף יח וסימן חיט סעיף ג: יש ג מיי פ"י מהל' זכייה

ג מיי ע .... ומתנה הל' יג [יד] סמג עשין פב טוש"ע ח"מ סימן קיא סעי' ח וסי' רנג סעי' ט: ד מיי' פי"ט מהל' מלוה ולוה הלכה ב סמג עשין עד טוש"ע ח"מ סי קיא סעי׳ ח: סעי׳ ח: בא ה מיי׳ פכ״א מהל׳

מלוה ולוה הל' א:

גליון הש"ם . גמ' במתנה היאך. עי' נ"נ קעה ע"א חד"ה הא דמקוים:

פסקי רי"ד יתומין שאמרו גדולים ואין . צ״ל קטנים ביז לשבועה ביז בערכין בפרק שום היתומים (כב:) הלכה כרב הונא בריה (כב:) ותכה כוב הוגא בריה דרב יהושע דאמר חיישינן דלמא צררי אתפשה והילכך אין נזקקין לנכסי יתומים ואפילו בשבועה עד דגדלי והכא אמרינן דבשבועה מיהת נפרעין וא״ת כגון שחייב מודה אי הכי שבועה מאי עבידתיה י״ל מאי מאי עבידתיו עבידתיו דאמרינן הכא דנפרעין בשבועה מן היתומים בשבועה מן היתומים מיתוקמא בכתובת אשה דנזקקין מנכסי יתומים משום חינא אבל לשאר חוב אין נזקקין ואפילו בשבועה עד דגדלי: ירושלמי (כחורות פ"ט ה"ז) אין נפרעין מנכסי יתומים אלא בשטר שהרבית אוכלת בו וי"א אף לכתובת אשה מפני מזונות וי"א אף לגזילה ולניזקין א"ר יוסי אף אנן תנן תרויהון לגזילה מן הדא דתניא בהגוזל ומאכיל (ב"ק קיא:) אם היה דבר שיש בו אחריות חייבים להחזיר ולניזקין מהדא אין נפרעים מנכסי יתומים אלא מן הזיבורית כך היא מתני׳ אין נפרעין מנכסי יתומים לניזקין אלא מן הזיבורית והתניא עמד הבן תחת האב הניזקין שמין להן בעידית וכו' א"ר לא קשיא כאן ביתום גדול כאן ביתום קטן ובהא פליג עם תלמודא דידן דאמרינן יתומים שאמרו גדולים ואין צ״ל קטנים בין לשבועה בין לזבורית: **מתני'** אין נפרעין מנכסי משועבדי׳ מקום שיש נכסים ב״ח מקום שיש נכסים ב״ח ואפילו הן זיבורית אין מוציאין לאכילת פירות ולשבח קרקעות ולמזון האשה והבנות מנכסים משועבדים מפני תיקון העולם המוצא מציאה לא ישבע מפני תיקון העולם בעי רב אחדבוי בר אמי במתנה היאך תקנתא הוא דעביד רבנן משום פסידא דלקוחות אבל מתנה דליכא פסידא לא או דלמא מתנה נמי אי לאו דאית ליה הנאה מיניה לא הוה יהיב ליה מתנה והילכך כלקוחות

דמיא ופשיט מר קשישא לרב אשי דמתנה נמי עביד רבנן

. תקנתא בה כלקוחות ובפ׳ מי

שהיה נשוי (כתובות צה:) איפסיקא הלכתא אישתדוף

יתובין שאמרו כו' בין לשבועה בין לזיבורית. וא"ת לשנועה היכי משכחת לה בקטנים לרב אסי דאמר בפרק שום היתומים (ערכין דף כב.) אין נזקקין לנכסי יתומים א אלא אם כן רבית אוכלת בהם ב ובשלמא זיבורית משכחת לה כשהודה ומת לרב הונא דאמר

דמשום לררי אבל שבועה ליכא ולר"ת דמפרש⁰ דדוקא שותפות ג אמרו חכמים (סנהדרין דף סג:) דאסור לעשות עם העובד כוכבים שמא יתחייב לו שבועה אבל אם כבר נתחייב מותר להבל הימנו כדי להציל מידו וקרא דמייתי לא ישמע על פיך (שמות כג) אסמכתא בעלמא דקרא בישראל איירי™ אמי שפיר דחיכה לחוקמי בשטר שיש בו רבית ובעובד כוכבים שקיבל עליו לדון בדיני ישראלה אבל לפי מה שפי׳ רבינו שמואלי דאסור לקבל הימנו שבועה מק"ו דשותפות קשה וי"ל דמיירי בגר תושב שקיבל עליו שלא לעבוד עבודת כוכבים אי נמי כדמוקי לה בירושלמי בהכותבים תיפתר כשערב לו מן העובד כוכבים וקיבל העובד כוכבים להפרע מן החייב תחילה דאי לאו הכי העובד כוכבים בתר ערבא אזיל ואסור כדאמרינן באיזהו נשך (ב"מ דף עא:) אי נמי כר' יוחנן דאמרש מקקין ח לכתובה ש: תנו מאתים זוז בו'. דוקא בכי האי גוונא שאינו נותן להם בשוה אבל אם היה נותן להם בשוה אפילו בלא יאחריות נמי כל הקודם בשטר זכה ' מדלא אמר תנו שש מאות לפלוני ופלוני ופלוני ש"מ דלהקדימם נמכוון: **גובה** מבודם. נראה דכל אחד יתן לפי חלקו כדאשכחןיא גבי בכור דנותן פי שנים ורבינו חננאל דימה למתניתין דפ׳ מי שהיה נשוי (כתובות דף לג.) ונרחה שיש לחלק יא: אע"ב דקמא בינונית. קשה קנת דמאי קא סלקא דעתין

דמקשה דלא מפרש דאין נפסד אלא אחרון והא רישא דקתני גובה מכולם על כרחך לריך לפרש דנפסדים כולם דהתם פשיטא דשקיל בינונית יב: שבוע מינה במתנה נמי עבוד רבנן תקנתא. דאע"ג דיש

לחלק בין מתנת שכיב מרע לשחר מתנות דלא מסיק אדעתיה דמית ויהיב כל נכסיו כדאמרינן לעיל דלא מסיק אדעתיה מלוה דמית לוה ואין כאן נעילת דלת לא מסתבר ליה לחלק אי נמי ^{יג} הכא במתנה ^{יד} במקצת ^{טו} דהויא

כמתנת בריא ₪: הבא במאי עםקינן בבעל חוב. ומהכא משמע דבע״ח מאוחר שקדם וגבה מה שגבה לא גבה דקתני יצא עליו שטר חוב כו׳ וכן הלכה במקרקעי": והא כל הקודם בשמר קאמר. אי במתנה איירי ניחא דפשיטא דאיירי בשטר פקדתא דליכא לספוקי נשטרא אחרינא יח: יני אין מוציאין לאבילת פירות. נפרק נערה (כמוכות דף נא:) תניא חמשה גובין מן המשוחררין ותנא ושייר הכא והתם ואע"ג דהתם תני חמשה 'שיט: **לפי** שאין בתובין. פי' בקונטרם אע"ג דבפ"ק דבבא מליעא (דף טוג) אמרינן שכן כותב ללוקח אנא איקום ואשפי זבינא אלין אינון ועמליהון ושבחיהון יד ופירי דידהו מ"מ כיון דבשעת כתיבה לא הוי עדיין שום שבח אין קול לאותה כתיבה לפי זה הא דפריך והא מזון האשה והבנות כמאן דכתיבי דמי לאו מבנות פריך אלא מאשה שהיא בעולם בא ימי דבנות נמי מי לא

עסקינן דהוו בעולם כא כגון דגירשה ואהדרה: ין הן אצל בני חורין. ול״ת לממי לם משני בי חימור לרכי אתפסה כדאמרינן לקמן ויש לומר דהשתא לית ליה האי שינויא אי נמי לקמן דמוקי לה בקנו מידו איכא למיחש ללררי והכא לא מיירי בקנו מידו וליכא למיחש ללררי בג: דבר חבינא קצובין ובתובין בעי. בד אריש לקיש בה לא מיבעיא ליה אי קלובין וכתובין בעי או לאו בו:

בני חורי טריף ממשעבדי: בחתני אין מוציאין לאכילת פירות. פי אכילת פירות תמצא אצל נגזד דאתי ושקיל לה לארעא ומשים ליה כל פירי דשמט ואכיל מינה דהדרא ארעא והדרי אבל ב"ח נהי דגובה שבח המגיע לכתפים (ב"מ טו:) מפני שהוא מחובר לקרקע אבל פירי דשמיט לוקח מההוא שדה לית ליה ושבח נמצא בין בנגזל בין בבעל חוב אלא זה יש ביניהן שב"ח טורף את השבח ואינו נותן הוצאתו של לוקח שהוא אומר לו אילולי אתה שקנית שעבחדי היה (לו) הלוה מוציא (ליד) הוצאתו ומשביחה והייתי טורפה ממנו ולא הייתי נותן לו מהוצאתו כלום וכל דיני שהיה על הלוה יש לי עליך שקנית שעבודי אבל הנגזל טורף השבח ומחזיר לו הוצאתו אם השבח מרובה על ההוצאה שאף אם מצאה ביד הגזלן היה דינו כך שאין לו לטרוף אלא את שלו ולא היתר ולמה ירויח הוצאתו של זה לא יהא אלא היורד לתוך שדה חבירו ונטעה שלא ברשות שיש לו הוצאתו אבל בע״ח בחובו הוא טורף הכל ואינו מחזיר כלוס. ואם מכר ראובן לשמעון שדה ובא הנגזל וטרפה ממנו עם הפירות שאכל ממנה או שבא בע״ח דראובן וטרפה ממנו עם השבח שהשביחה וחוזר שמעון על ראובן מפני שמכרה לו באחריות הקרן של שדה גובה מנכסים משועבדים אם אין לו בני חורין והפירות והשבח שהפסיד אינו גובה אלא מבני חרי וכן מזון האשה דכתב לה ואת תהא יתבת בביתי וכו׳ וכן מזון הבנות דכתב לה בנן נוקבין דיהוין ליכי מינאי וכו׳ אינן ניזונות אלא מנכסים בנ״ח מפני תיקון העולם פי׳ מפני תקון הלקוחות ואמרינן מ״ט אמר עולא אר״ל לפי שאין כתובין פי׳ מוקי למתני׳ כגון ⁽¹⁾ דכתב ליה אחריות על השבח ועל הפירות אלא כתב לו אני מוכר לך שדה זו באחריות ולא כתב לנו אנא אקום ואשפי זבינייא אילין ועמליהון ושבחיהון ופירי דידהון וקסבר עולא כיון שמכר לו השדה באחריות דין הוא שישלם לו הפירות והשבח אבל מיהו 3) מבני חרי ולא ממשעבדי דכיון שלא כתב לו אחריות השבח

ב במקום שיש בני חורין. דאתו לקוחות לאינלויי ולמימר מיניה גבי שהרי יש לך מקום: במתנה היאך. אם שיעבוד של משועבדים הללו אינו מחמת מכר אלא שנתנם במתנה לאחר שלוה מזה ושייר זיבורית לפניו היאך מיגבי מזיבורית בני חורין או מבינונית משועבדים:

אין אומרים כל הקודם בשער. לוחה זכה ליקדם שלא יטלו אחרונים אלא מה ששייר הראשון שאם יחסר שלא ימנאו שם כל כך לא יהיה נפסד הראשון הא לא אמרינן דכיון דלא אמר אחריו לפלוני לאו דוקא אקדמיה אלא שאי אפשר להוליא שני דברים כאחד: יצא עליו שטר חוב. על המת לאחר שגבו אלו: גובה מכולם. כלומר כולן נפסדים בדבר איש איש לפי חלקו בעל ארבע מאות נפסד יותר מכולן שהדין לחזור ולחלק לחחר שיפרעו לזה מחלקו של אחד מהם שאם יצא עליהם חוב של מנה חולקין אותו לתשעה חלקים וישלם זה ב׳ חלקים חה שלשה חה ד׳: גובה מן האחרון. שאפילו ילא שט״ח קודם שגבו הן וגבה בעל חוב את חובו הוה הראשון לנואה קודם לגבות את הנמלא עד שיגבה כל חובו ואחריו יטול שני והשלישי יפסיד והשתא נמי לא שנא: אין לו. אין בשל אחרון כדי חיוב השטר: מזיבורים גבי. מבתרא כדאמרן דקמא קדים ואמר ליה כשנשתעבדו לי תחילה קודם שאמר ואחריו לפלוני היו שלי משועבדים והשאר בני חורין והוטל דינך עליהן הלכך בתרא שקל דינך אלמא במתנה נמי אמרינן אין נפרעין מנכסים משועבדים במקום שיש ב"ח: בבעל חוב. אותן שאמר עליהם מנו להם כך וכך מלוים היו: וליחוי שערא. דהלואה דמאן קדים אמאי אזלינן בתר דקדים ומאוחר דלואה אי נמי ברישה כי לה המר והחריו המחי גובה מכולם: דליכה שטרה. דהלוחה דמלוה על פה הואי: פקדתא. לווחה: וחי בעית חימה. לעולם חי קמא בינונית ובתרא זיבורית מקמא גבי דשקיל דיניה ולא אמר במתנה אין נפרעין מנכסים משועבדים במקום שיש בני חורין ומאי גובה מן האחרון אינו נפסד אלא אחרון דכי נמי גבי מקמא חוזר על האחרון וגובה ממנו דאמר ליה לית לך למשקל מקמאי: ואי בעים אימא. דוקא גובה מן

האחרון קאמר ואפילו הכי לא תפשוט מינה דאין נפרעין כו' והכא במאי עסקינן דשוו כולהו קרקעות או כולן בינונית או כולן זיבורית או כולן עידית: לפי שאין לחובין. הפירות הללו כשנכתב שטר מכירת הקרקע הגזולה עדיין לא היו ולא כתב בשטר אלא פלוני מכר קרקע פלונית לפלוני באחריות הלכך דמי הקרקע הוו כמלוה בשטר להחזיר אחריותו עליו אבל דמי הפירות הוי כמלוה על פה ולא טרפי ממשעבדי ואף על גב דכתב ליה אנא איקום ואשפי זבינא אלין אינון ועמליהון ושבחיהון ופירי דידהון אהני לאחיוביה באחריות׳ וליגבי מבני חרי אבל ממשעבדי לא דטעמא דמלוה בשטר טרפא ממשעבדי משום דאית ליה קלאיי ולהך כתיבה לית לה קלא דבשלמא על הקרקע נפיק קלא פלוני מכר לפלוני וקיבל עליו אחריות אבל על הפירות שאינן עדיין בשעת מכירה אין קול יולא: כמאן דכתיבי דמי. דתנאי בית דין הוא ומשניסת לו קול יוצא שהוא משועבד לה דתנן לא כתב לה בנן נוקבין דיהוו ליכי מינאי כו׳ ואת תהא יתבא בביתי כו' חייב שהוא תנאי ב"ד בכתובות בפרק נערה (דף נב:): מעיקרא להכי איתקן. תנאי ב"ד כך היה שיהו כתובים אלל בני חורין ולא יהו חשובים ככתובים אלל משועבדים לפי שאין לך אדם רולה ליקח שדה מחבירו אם מזון אשתו ובניוהי חוזרים עליו עולמית:

ליקות שנים ומופיתו מוס מוון משעו וכליוים מוותים שליו בהמיצה. מוסי המיצה הפריצה. מוסי המיצה משבועה. מוסי המיצה משום גדולים, מדפריך תלמודא ודלמא ה"מ לענין שבועה אלמא דבקטנים נמי שיון שלועה. מוס' המיצה 2. שנשבע בשם. מוס' מסומו גדולים, מדפריך תלמודא ודלמא ה"מ ליטול רבית. כעלים. תנכים. תנכים. משום מזוני או משום חינא. כעכים. ". [ד] פשיטא דיאוחריו קאמר. שיט"ק. "א. ואינה ראיה גמורה דדלמא שאני ירושה לפי שאין להן בנכסים כלום אלא מה ששייר בע"ח של אביהם וכן דחו בתוס'. רפצ"ח. הדפ"ח מניח מילוק צין נכור לנסון ויש לע" האם זה כוונת הסוס' ווע" מהר"ס ש"ף שפי צענין אמרן. יב. וי"ל דהתם ודאי שייך לומר לשון גובה דמאיזה מהם שירצה גובה, אבל הכא שאינו יכול לגבות אלא מן האחרון לא משמע לי' לפרושי אין נפסד אלא אחרון. מוס' הרא"ש וע" עוד מירון נרפינו קרשקש. "ג. דלעולם מתנת שכ"מ כירושה היא. ר"ן. ד. שכ״מ. ר״ן, 10. ובקנין, עסקינן. ר״ן, 10. ומה ששייר אינו מספיק לחובו, א״נ וכר׳ דאשתדוף בני חרי גבי ממשעבדי. רכנו
קלשקט, ד. ושמעינן מהא, דאפי׳ למ״ד מה שגבה לא גבה, לענין בינונית וזיבורית מה שגבה גבה. רענ״ם, חו. אלא אי אמרת בבע״ח, סתמא דמלתא כל הקודם בשטר חובו קאמר, ואהדר לי׳, לדידיה נמי שטר פקדתא היא. רענ״ם. "0. והא דפריך בפ״ק דקירושין (טו:), גבי ד' מעניקין להם ג' באיש וג' באשה כו' תנא תני ארבעה ואת אמרת תנא ושייר, היינו משום דקתני 'זאי אתה יכול לומר ארבעה באחד מהם'. מוס' כסונוס גלו: ד"ה סמסה. כ. אבל מבנות לק"מ דאע"ג דכתיבי כיון דלא היו בעולם בשעת כתיבה, לא מהניא כתיבה. מוס' הלא"ש. כא. בשעת כתיבה. מוס' הלא"ש. כב. [ד]כיון דבתנאי ב"ד קא אכלה. לשנ"א. כג. וטעמא דהכא לא מצי למימר לקמן יון דמיירי בקנו מידו. מוס' המ"ש. ב1. דאיכא למימר דאתא לאוסופי אטעמא דרי יודונן, אבל. מוס' המ"ש. בה. שלא הזכיר כ״א יכתובים״, מוס' המ"ש. ב1. [ד]פשיטא לי׳ דלא בעי קצובים. מוס' המ"ש. בה. שלא הזכיר כ״א יכתובים״, מוס' המ"ש. ב1. [ד]פשיטא לי׳ דלא בעי קצובים. מוס' המ"ש. ב1.

מוסף רש"י ן יש שכיב מרע שאמר כו'. להכי נקט שכיב ייריי שביב הוע שאהו להכי נקט שכיב דבדידיה איכא י היכי דאמר לפלוני להיכא משום דראוי 657 לחלק בדבור פיו, ה כך, אבל נכסיו נכסיו נוכו. כך ולזה כך, אבל בריא רגיל ליתן לכל אחד בפני ידידר ידוע למי מקנה תחלה ולמי . (רשב"ם ב"ב קלח.)• וכגון כלום, חלק לא מאתים זוז כו'. שייר אחריהן י שייר מידי שלא אע"ג דמית א"כ הקנה להם, סים, מע ג יוניעו מו קנו אא״כ הקנה להם בקנין סודר כדפסקינן במי (קנא:) מתנת במקלת בעי ואע"ג דמית (שם). לפיכד יצא עליו שט״ח. קודס שקבלו המעות, אי נמי כגון דהני מאמים זוז ושלש מאות זוו הן שדות ששוות כך וכך דמים, הלכך אפילו לאחר שגבו גובה בעל חוב מהן, דמקבל מתנת שכיב מרע כירושה שויוה רבנן ומקרקעי דיחמי משתעבדי חוב (שם). גובה שהרי לכולם נבעל חוד (שם). גרבה מכולן. שהרי לכולס נמכוין לימן ביחד, אלא שאין אדם יכול להוליא שני דברים כאחד, וכגון שני דברים כלחד, וכגון של שברים כלחד, וכגון של שק פינונים דהיינו מנק, הלכך גודה מכולן, מן המעט ימעשט ומן הרבי כנון לה בל בל מנול לעוד ליבה, כגון לה בל בל מנול מוך משע דינרין, גודה מן המאחים ב' דינר גודה מן המאחים ב' דינר ומן השלש אחות של מול דינר ומן השלש אחות של היינו של ומן הד' מאות ארבע דינר והא דנקט האי סידרא, רבותא הוא דנקט ומשום סיפא, דהיכא דאמר אחריו איפנו, ואחריו דמנו. ואע"פ ייתי לאחרון דאחרון השכיב מרע יותר ליתן לו המותר, משלפניו (שם). לפי אין קצובין. ואין הלוקח יודע בכמה להזהר

מוסף תוספות

(בחובות וה.).

א. קטנים. מוס' הרא"ש. ואפי׳ כשכועה עד דגדלי. בריבית אין מוסרין לו שבועה. ר"ן על הרי"ף. כתחילה אמרו חכמים אסור לעשות שותפות עם העכו"ם. לא הוזרו על כך. תוס׳ סנהדרין סג: ד״ה אסור. ה. לענין השבועה. מוס׳ הרא״ש.

א) צ"ל כגוו דלא כתב ליה וכו' ודלא כפרש"י. ב) ג"ל לא גבי אלא מבני חרי וכו'.